

[Undervisningsministeren.]

lige grupper, netop sådan at uddannelsen bliver åben i bunden, og sådan at folk med vidt forskellige forudsætninger og vidt forskellige forudgående erfaringer alle kan optages.

Måske var det rigtigt at benytte lejligheden til at aflive myten om, at man efterhånden skal være student for at komme på børnehave- og fritidspædagogseminarierne. Ved optagelsen i 1971 — det er de sidste tal, jeg har ved hånden — var af de optagne 9 pct. studenter eller HFere, 55 pct. havde realeksamen, 15 pct. var gået ud af 10. klasse, 13 pct. af 9. klasse, 7 pct. af 7.-8.-klasse, og 1 pct. havde anden skoleuddannelse.

Det er klart, at de spørgsmål, som jeg her har forsøgt at belyse i forbindelse med første behandling, yderligere kan uddybes, og alle de rejste spørgsmål kan yderligere diskuteres i udvalget.

Ole Vig Jensen: Jeg vil bare rette en enkelt misforståelse mellem ministeren og mig. Jeg tror oven i købet, jeg med min bemærkning om diskriminering var imødekommende over for ministerens synspunkt, idet jeg nemlig sagde — jeg mente det i hvert fald sådan — at der kunne være tale om diskriminering i dag, hvor vi sagde, at dem, der skulle ind i disse uddannelsesinstitutioner, stillede vi særlige krav til, idet vi sagde, at de måtte have en eller anden praktisk uddannelse, medens mange andre ikke behøver at have denne praktiske virksomhed. Det var altså nærmere en imødekommelse af ministerens synspunkt. Men jeg er glad for, at vi i udvalget kan få lejlighed til at drøfte f.eks. også pointsystemet, som man nu har stillet op efter et nyt princip, hvorefter netop disse mennesker får et praktisk kendskab til tilværelsen, inden de går ind i deres uddannelse.

Gerda Møller: Jeg vil da gerne takke ministeren for den imødekommende, der lå i hans svar på de fleste af de betragtninger, jeg fremsatte. Men så vil jeg gerne sige til ministeren med hensyn til det pædagogiske personale, at det kunne ikke falde mig ind at sige, at der ikke skulle være pædagogisk personale i vore institutioner, det finder vi naturligvis også nødvendigt, men forholdet er det i dag, at mange institutioner kører

kun med en leder, mens resten er uddannet personale. Jeg tror ikke på, at vi får afhjulpet denne situation, og når man alligevel kører med så meget uddannet personale, som vi gør, og det efter vores betragtninger er nødvendigt, at det størst mulige antal unge og også voksne får en bedre uddannelsesmæssig baggrund, end man hidtil har givet dem, mener jeg, det var en god idé, hvis hele den islet af uddannet personale, der er på vore børneinstitutioner, kunne få en form for uddannelse, fremfor at vi bruger vore ressourcer på de mere langvarige uddannelser. Ministeren er jo selv inde på i sine bemærkninger, at forpraktikanterne kan afløses af uddannet personale både i pædagogisk og i praktisk arbejde. Hvorfor så ikke etablere en uddannelse af kort varighed? På samme måde som sygemedhjælperne går ind på hospitalerne og hjælper sygeplejerskerne, kunne de således uddannede gå ind i daginstitutionerne og hjælpe pædagogerne. Det vil også være med til at billiggøre driften, og jeg tror som sagt, det varer mange år — om nogen sinde — før vi får tilstrækkeligt med pædagoger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til undervisningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om uddannelse af lærere til folkeskolen.

(Lovforslaget (nr. 85) findes i tillæg A. sp. 1999, fremsættelsen i tidenden sp. 1046).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Knud Nielsen: Det foreliggende lovforslag omhandler 4 punkter, hvoraf to er besparelsesforslag og de to andre rent tekniske ajourførende ændringer.

Besparelsesforslagene omfatter en ophæ-